

Karin Krajčo Babinská

La smy

Za sny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cpress.cz

www.albatrosmedia.cz

Karin Krajčo Babinská

Za sny – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Jak dlouho žiji, to nezávisí na mně.
Ale jestli skutečně žiji, to na mně závisí.
(Seneca)*

PROLOG

Někteří vnímají jaro jako nové začátky. A jiní už v ně nevěří.

Otevřel dveře a bez váhání vešel do ticha. Tak vysoko zvuky rušného města nedoléhaly. Kráčel po střeše výškové budovy a konečně ucítil klid. Na obvodové zídce, která oddělovala střechu od propasti pod ní, odpočívali holubi. Když se přiblížil, líně se vznesli a odletěli vstříc městu. Moc dobře věděl, že on křídla nemá. Zastavil se u kraje a nahlédl dolů. Ulice Rotterdamu na něj působily klidně. Možná to bylo tou vzdáleností, která ho od života pod ním dělila, možná tím, že byla neděle. Jarní slunce nabralo na síle a jeho paprsky se odrážely ve sklech okolních mrakodrapů. Odlesky světla ho bodaly do očí tak silně, až je musel zavřít.

I. ZIMA

1. kapitola

Do ticha ložnice se rozdrnčel budík. Umlčel ho jediným mechanickým pohybem. Spustil nohy z postele a posadil se. Pět hodin ráno, za okny ještě tma. I přes svůj zachmuřený výraz vypadal svěže a odpočatě. Husté hnědé vlasy, ostře řezané rysy, modrozeleň oči s pronikavým pohledem. Nahé štíhlé vypracované tělo. Málokdo by hádal, že mu už za dva roky bude čtyřicet. Ženy, se kterými vydržel alespoň pár týdnů v něčem, co vzdáleně připomínalo vztah, považovaly jeho mladistvý vzhled za nespravedlnost. A ženy jeho věku, se kterými strávil jen jednu noc, se ráno kradly z postele, aby v koupelně nanasly na tvář make-up a řasenku v naději, že se mladšímu milenci budou líbit.

Ta dívka, co teď ležela u něj v posteli, byla skutečně mladá. Zpod peřiny vykukovaly jen hnědé krátké vlasy. Když odcházel z ložnice, jejím směrem se ani nepodíval.

Oblékl si černý sportovní úbor a vyběhl do mrazivého rána. Pára mu stoupala od úst. Běžel prázdnými ulicemi ještě spícího města. Potkával opozdilce vracející se z nočních flámů, míjel uklízeče, kteří

vyhazovali pytle s odpadky před čerstvě zavřené bary, babku venčící malého psa. Bez zaváhání přiskočil vodítko natažené přes cestu, a přestože psík ňafal jak šílený, nevěnoval mu pozornost. Stejně jako nikomu před ním. Zachmuřený výraz mu z tváře nezmizel.

Po chvilce vběhl do rozlehlého parku mezi stromy pokryté jinovatkou. U zamrzlého rybníku konečně zvedl oči. V dálce za stromy se jasně rýsovaly siluety mrakodrapů a nekompromisně narušovaly intimitu přírody. Přidal na tempu. Běžel rychleji a rychleji, všechno kolem něj se míhalo, a přestože cítil, že mu docházejí síly, zrychlil ještě víc. Běžel jak o život, až k úplnému vyčerpání. Měl pocit, že mu plíce explodují, celý svět se s ním roztočil, nohy vypověděly službu. Zřítíl se na zem a snažil se popadnout dech, rozkašlal se. Převalil se na záda a zhluboka dýchal. Vysoko na nebi, tam, kde si jako malý představoval, že bydlí Bůh a andělé, přelétávalo letadlo. Zanechávalo za sebou stopu výparů připomínající bílý závoj.

Přesně za hodinu se vrátil domů. Byt byl velký, moderně zařízený strohým neosobním stylem. Všechno bylo uklizené, mělo své pevné místo. Nikde žádné

fotky ani upomínkové předměty, nic, co by jakkoli vypovídalo o svém majiteli. Ten byt by mohl patřit komukoli.

Těsně před tím, než se v koupelně svlékl, provedl několik cviků na posílení břišních svalů a kliky na zpevnění paží. Propocené oblečení hodil do koše na špinavé prádlo a nechal horkou vodu, aby zaplavila prostor kolem něj.

Když se osprchoval, provedl u umyvadla své obvyklé ranní úkony. Vyčistil si zuby, použil dentální nit. Oholil se dohladka. Učesal se. Kartáčkem si vyleštil nehty.

V šatně visely na ramínkách dokonale vyžehlené a vyrovnané košile, saka, kalhoty, pod nimi řada bot. Jak připravené uniformy. Už oblečený otevřel jeden ze šuplíků a bez zájmu se přehraboval množstvím nových, ještě nevybalených kravat z obchodů. Nakonec šuplík spěšně zavřel a z ramínka stáhl jednu z použitých vázanek hned z kraje. Navlékl si hodinky.

U kuchyňské linky snídaně vestoje. S otevřeným laptopem na přípravné desce usrkával černou kávu, když ticho prořízla melodie mobilu. Trhl sebou a mrkl na displej. Máma. Zamyslel se. Po chvilce sevřel pevněji rty a očima se vrátil k otevřené stránce v laptopu. Mobil utichl a rozdrnčelo se zvonění pevné linky. A znovu mobil a pak ještě jednou, ale

tentokrát se po něm natáhl a dal jej na hlasitý poslech. Ozval se nahraný vzkaz: „Ahoj, tady máma. Jen jsem ti chtěla říct, že je všechno zařízený. Ten pohřeb je už pozítří, měl bys přiletět. Aby tam někdo byl. Podrobnosti jsem ti poslala do mailu, podívej se na to, prosím. Já tam jít nemůžu, odlétám do Barmy už dneska večer. Chtěla jsem to přeložit, ale nejde to. No jo, to nemohl nikdo tušit, že tvůj táta... takhle najednou... No nic, tak nezapomeň. Pozítří! Ani nevím, jestli ti tohle číslo ještě funguje, ale snad si přečteš aspoň mail. Ahoj.“ Záznamník ještě chvíli šuměl prázdňem, než se ozvalo spěšné: „Mám tě ráda.“ Pak matčin nervózní hlas utichl.

Věděl, že nikam nepojede, ale přesto otevřel v počítači kalendář. Všechny dny byly zaplněné barevnými kolonkami s povinnostmi a schůzkami. Kurzorem posunul diář kupředu a před očima se mu rychle odvíjely měsíce stejně barevných kolonek budoucnosti. Snídani, které se ani nedotkl, shrnul z talířku do odpadkového koše. Zbytek kávy vylil do dřezu.

U dveří si oblékl kabát a válečkem na nečistoty přejel ramena. V pořadači na malém stolku spěšně prolistoval štůsek vzkazů napsaných vlastní rukou, aby rychle vybral ten nejvhodnější a viditelně jej pověsil na háček u dveří.

Ani uvnitř auta, které řídil bez zájmu o okolí s pohledem upřeným před sebe, nebylo nikde smítko či cokoli navíc. Tiše projížděl ulicemi Rotterdamu, kde už se mezitím rozednilo a den začal tepat spěchajícími lidmi.

Vjel do podzemních garáží skleněného mrakodrapu a zaparkoval na místě označeném svou poznávací značkou. V řadě tu pod svými značkami stálo dalších osm úplně stejných aut.

Vstoupil do výtahu a zhluboka se nadechl. Těsně před tím, než výtah zastavil, dveře se otevřely a jeho zalilo světlo velkého prostoru před ním, se mu výraz tváře dokonale změnil. Objevil se zářivý sebevědomý úsměv. Možná až moc profesionálně vyladěný.

Vešel do rozlehlé recepce velké nadnárodní firmy, která se zabývala výrobou a prodejem energií. Všechno tu až přehnaně dýchalo optimismem, vstřícností, která přesvědčí. Velké vázy naplněné květinami, vysoké stojky s reklamními fotkami, na kterých se celé rodiny šťastně smějí a díky energii, kterou si

u společnosti kupují, se nemají proč bát budoucnosti. Několik pohodlných křesel a pohovek k sezení. Stojany s množstvím letáků. Dvě mladé slečny za pultem s úsměvem snad ještě vyladěnějším, než jaký měl na tváři on, když je míjel.

„Dobré ráno. Jak se dneska máte?“ švitořily na něj perfektní angličtinou, protože ve firmě pracovalo tolik cizinců, že používání tohoto jazyka byl nejbezpečnější způsob, jak se domluvit. On tu ale byl jediný zaměstnaný Čech.

„Výborně. Děkuji. Dobré ráno,“ oplatil jim obrovským úsměvem a vypadal jako pravý opak muže, jímž byl od chvíle, kdy se ten den probudil.

Venkovním proskleným výtahem, který se vznášel vysoko nad recepci, se vyvezl do svého patra.

Ocitl se ve velikém open space, kde bylo volného místa už o poznání méně. Majitelé na sebe namačkaných stolů s počítači, hromadami papírů a drobnými zbytečnostmi, kteří na jakékoli soukromí už dávno rezignovali, zvedali hlavu od práce a zdravili, když kolem nich procházel, a on jim odpovídal s až povzbudivým úsměvem. Za chůze se k němu připojila asistentka. Přestože byla mladá, úzkostlivá zodpovědnost vepsaná ve tváři z ní dělala ženu středních let.

„Maily jsem vám protřídila a nechala jsem jen ty k vyřízení. S měsíční uzávěrkou jsme trochu ve sklu-
zu, ale máme ještě tři dny...“

„To stihneme.“

„A porada je dneska v 15 hodin.“

„Děkuju.“

Nezpomalil, nechal ji stát za sebou a došel na ko-
nec open spacu, kde ze zdi vystupovalo čtrnáct stej-
ných dveří označených jmenovkami.

Když bral za kliku těch svých, rozletěly se o kus
dál jiné a z nich se vyřítil podsaditý padesátník s na-
kažlivě dobrou náladou. Velkou pusou pod dobrác-
ky baňatým nosem měl stále roztaženou do úsměvu
a rozčepýřené vlasy mu trčely do všech stran.

„Jdu si udělat ranní kávičku. Měl jsem těžkou
noc, kamaráde!“ předvedl mírně oplzlé dvojsmyslné
gesto a propukl v hlasitý smích.

„Dáš si taky?“

„Sem s ní!“

Zavřel za sebou dveře, všechen šum zůstal tam ven-
ku. Úsměv na tváři vystřídal opět netečnost. Jeho
kancelář nebyla velká, ale aspoň tam byl sám. Místo

protější zdi se leskla prosklená plocha oken, za nimi velkolepý výhled na okolní výškové budovy. Malá okýnka byla i na bočních zdech. Těmi bylo ovšem vidět jen do sousedních kanceláří, které měly také okýnka s průhledem k sousedům. Byla trochu výš, a když chtěl nakouknout, musel si stoupnout na špičky. Míval pak pocit, že je v útrokách dlouhého hada identických špeluněk a v každém článku sedí vždy jen jeden člověk.

Na svítící obrazovce počítače na něj blikalo osmdesát dva mailů k přečtení. Přešel k prosklené zdi a zadíval se ven. Kdyby ho v ten moment z druhé strany pozoroval Bůh, viděl by malého človíčka v jednom ze stovek oken vysokého patra mrakodrapu. Viděl by mravence uprostřed mraveniště.

Ta tmavovlasá dívka, co se konečně probudila u něj doma, prošla celým bytem, nakoukla do každé místnosti a podívala se do všech šuplíků v šatně. Vyčistila si zuby jeho kartáčkem, z lednice si vzala džus, který pila rovnou z krabice, a marně pátrala po bílém pečivu. Až mnohem později si všimla vzkazu na dveřích: „Vrátím se pozdě. Nečekej. Max.“

II. Jaro

1. kapitola

Když se v pět hodin ráno rozdrnčel budík, bylo už za okny světlo. Max umlčel zvonění jediným pohybem, svěsil nohy na podlahu a posadil se. Za jeho zády na druhé straně postele se dlouhovlasá blondýna zavrta-la ještě hlouběji do peřin. Ačkoli její nespokojené zakňourání musel slyšet, neohlédl se a odešel z ložnice.

Slunce pozdního jara přízračně ozařovalo klidné spící město. V triku a kraťasech vběhl do parku mezi rozkvetlé stromy, ale na tempu nepřidal. U rybníčku si sedl na lavičku a apaticky se díval směrem k rýsujícím se mrakodrapům. Hluboko uvnitř sebe necítil nic než prázdno.

Opakující se rutina se odrážela v úspornosti všech jeho pohybů, když se už za hodinu v koupelně sprchoval, čistil si zuby, holil se dohladka a leštil si kartáčkem nehty. Prožíval stejné ráno jako každé jiné za několik posledních let. Oblékl si košili, kalhoty, sako a kravatu. Snídaně, kterou si důsledně připravil,

se ani nedotkl a kávu vylil do dřezu. Válečkem na nečistoty si před odchodem přejel ramena, z pořadače vybral vhodné vzkazy a pověsil je na háček u dveří. „Vrátím se večer“ a „Dnes večere u Freda“.

Autem do práce, stejná trasa, rytmus jízdy udávaný střídáním barev semaforu. Uprostřed jedné z ulic seděl na asfaltu holub. Max si ho všiml na poslední chvíli a prudce zabrzdil. Pták zůstal na místě, ani se nehnul. Nejspíš byl omráčený, ale jemu připadalo, jako by tam jen odpočíval, unavený ze svého opeřeného života. Z domku po levici se na malou zahrádku vyřítili dva chlapci a za hlasitého povykování spolu bojovali dřevěnými meči. Matka ještě v županu připravila snídani na zahradní stolek a z křesel vyklepávala napadané lístky, květy a větvičky z okolních stromů. Když vyšel před dům i otec, kluci nechali hry a rozeběhli se pro čerstvé loupáky.

„Je neděle,“ uvědomil si.

Jeden z chlapců doběhl k plotu a zvědavě si prohlížel stojící auto. Pak si všiml hromádky peří před ním a vzrušeně zavolal na rodiče.

Max nastartoval a pomalu holuba objel.

Na stole v kanceláři mu vyrostla hromada šanonů. Otupěle hleděl do počítače, ruce svěšené podél těla. Na obrazovce svítily řady a řady čísel.

Po rychlém zaklepání vstoupila asistentka v šedém kostýmku a skládala na stůl další šanony z pojízdného vozíku. Byla přehnaně aktivní, a když s ním mluvila, rychle tékala očima. Neměl to rád. Viděl v tom známku nízkého sebevědomí a měl pak tendence jí lehce pohrdat.

„Uzávěrku jsme dali ke kontrole. Večer se vrátí, a když bude vše v pořádku, můžeme ji zítra odevzdat. Pokud by se náhodou zase vyskytla chyba...“ Prudce se na ni otočil a jeho pohled byl tak studený, že okamžitě zmlkla. Položila na stůl poslední desky, palba jejích slov se výrazně zpomalila.

„Tady jsou podklady pro další uzávěrku. Zbytek máte v počítači. Odevzdat se musí přesně za pětadvacet dnů, tak bychom měli začít ještě dnes, pokud...“ Nervózně si žmoulala okraj rukávu a nejistě vycouvala ke dveřím.

„Porada je v jedenáct hodin,“ zabouchla rychle před jeho pohledem.

Podíval se zpět na počítač. Čísla a čísla. Svítla na něj a on měl pocit, jako by se zvětšovala a zmenšovala,

posunul kurzorem a stránky zaplněné drobnými číslicemi se mu začaly míhat před očima. Bez konce a bez začátku. Otevřel soubor pošty. Dvě stě padesát šest nepřečtených e-mailů. Nerozklikával je, rychle v nich listoval, až se i ony změnilly v ubíhající rozmazaný text. Cítil, jak se uvnitř chvěje. Žaludek se mu sevřel tak prudce, že musel okamžitě pryč.

Skloněný u záchodové mísy zvracel žaludeční šťávy. Když se narovnal, opřel se zády o stěnu kabinky, oči upřel ke stropu a zhluboka dýchal.

Někdo vstoupil na toaletu a pustil tryskem vodu.

„Žádný dlouhý prodlevy, kamaráde,“ ozval se nakažlivý smích obtloustlého kolegy a puštěná voda utichla. „Seš tam, ne?“

„Jasně, Frede,“ drobné ironii v hlase se neubráníl. Utřel si pusou toaletním papírem a spláchl.

„Ať vypadneme dřív než včera. Betty by nepřežila, kdyby jí vystydly kotlety!“

Max vyšel z kabinky a uviděl kolegu, jak stojí pod odvětráváním a labužnický potahuje z cigarety. Oblek mu neseděl. Sako bylo široké s rukávy o kus delšími, než bylo třeba, zato košile se přes rostoucí

břicho nebezpečně napínala. „Ráno se na mě zas tvářila, že jdu dneska do práce! Že ji to pořád baví, každý týden to komentovat. Ale ženským nevysvětlíš nic, co?“ Fred znovu propukl v hurónský smích a promnul si baňatý nos, který tím získal načervenalý nádech.

Max došel k umyvadlu a opláchl si obličej. Kamarádova ruka dopadla na jeho rameno. „Ale počkej, jak vám to večer natřeme! To bude fotbálek! Po večeri půjdeme radši vedle do baru, ať si můžeme pořádně zahulákat. Co? A dát si pěkně pár piveček. Co? Holky si mezitím doma pokecají. No ne?“ Když viděl, že Max nereaguje, podezíravě si ho prohlédl. „Přijdeš s tou svojí, že jo? S tou... Jak se jmenuje?“

„Phillipa.“

„Jo, s tou!“

Max přikývl a Fred si zhluboka oddechl. Pak se zamyslel. „Rekord, co? Dva měsíce?“

„Čtyři.“

„Jsi čtyři měsíce s jednou ženskou? Páni! To už jsme tak dlouho nepovečeřeli?“ vykulil oči a nebylo jasné, čemu se diví víc. „A co sex? Dobrý?“ vypadlo z něj až příliš horlivě.

Max si utřel obličej a bez výrazu se na Freda zadíval.

„Tak spíte spolu, ne?“

„Když je čas.“

„Jak čas?“ znovu vrhl na Maxe podezíravý pohled. „Se mi nějak nelíbíš, kamaráde. Minule jsi prý měl v uzávěrce i chybu!“ Típl cigaretu do umyvadla, nasadil svůj nejžoviálnější výraz a povzbudivě Maxe poplácal po zádech. „Jsi ve firmě krátce. Nějakých devět let, ne? Já pětadvacet! A věř mi. Musíš užívat volných večerů, když jsou. Já stihnu sem tam i nějakou tu kamarádku,“ ztišil hlas, než se opět začal hlasitě smát. „Ono zase kdyby toho volna bylo moc... Schválně,“ vytáhl největší trumf, „co bys dělal, kdyby bylo o víkendu volno?“ Přihnul si z placatky ukryté v kapse saka a důležitě pokýval hlavou.

Max se zamyslel. Nevěděl. Neměl nejmenší tušení. Podíval se Fredovi do očí a lehce se odtáhl.

Vrátil se do kanceláře. Nepracoval. Stál u bočního okýnka, ústa podivně stažená, a pozoroval za sebou jdoucí místnosti. Jedna jako druhá. V každé stůl a u něj hlava skloněná nad počítačem. Očima zůstal u souseda hned vedle. Starší muž po šedesátce. Zabraný do práce, plní si své povinnosti. Shrbený a vysušený, bez výrazu, jako by ho už dávno někdo

vypumpoval, mechanicky ťukal do klávesnice. „Jak šedá myš,“ otrásl se Max.

Na poradě v zasedací místnosti bylo plno. Jeden z mužů stál u tabule, kreslil graf a výrazně gestikuloval. Ostatní seděli kolem stolu a vášnivě diskutovali, někdo vyskočil a cosi vysvětloval.

Max obsah slov nevnímal. Jako by se zpomalil čas a rozložil každý pohyb, každé gesto, každý záchvěv ve tváři kolegů do nejmenšího detailu. Viděl pohybující se ústa, v hlavě mu hučely zpomalené hlasy, ale vnímal jen rozšiřující se prázdno. A vnitřní chvění.

Najednou na něj všichni upřeli zrak. Nejspíš se ho na něco ptali. Nejistě poposedl na židli a polkl. „Tak mě napadlo,“ začal pomalu. Viseli mu na rtech a čekali na odpověď. Trvalo chvíli, než zamyšleně větu dokončil. „Že je vlastně dneska neděle.“

Vstal ze židle a odešel z místnosti, překvapené muže nechal za sebou.

Když po chvíli zamykal svou kancelář a přes open space kráčet k východu, přihnala se k němu asistentka. Nezastavil se ani nezpomalil, jako vždy cupitala vedle něj. „Vy někam jdete?“

Místo odpovědi jen ironický úsměv.

„Ale to budeme ve skluzu!“ vykřikla vysokým hláskem.

Zastavil se u výtahu. Prohlédl si ji smutným, rezignovaným pohledem a tiše řekl: „A víte co? To jsme vlastně pořád. Každý den. Včetně víkendů. A včetně svátků. Dokonce i o Vánocích jsme ve skluzu!“ Vešel do výtahu a dveře se za ním zavřely. Chtěl automaticky zmáčknout tlačítko recepce, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. Zaváhal jen chvilku. Pak vyjel do nejvyššího patra.

Někteří vnímají jaro jako nové začátky. A jiní už v ně nevěří.

Otevřel dveře a bez váhání vešel do ticha. Tak vysoko zvuky rušného města nedoléhaly. Kráčel po střeše výškové budovy a konečně cítil klid. Na obvodové zídce, která oddělovala střechu od propasti pod ní, odpočívali holubi. Když se přiblížil, líně se vznesli a odletěli vstříc městu. Moc dobře věděl, že on křídla nemá. Zastavil se u kraje a nahlédl dolů. Ulice Rotterdamu na něj působily klidně. Možná to bylo tou vzdáleností, která ho od života pod ním dělila,

možná tím, že byla neděle. Jarní slunce nabralo na síle a jeho paprsky se odrážely ve sklech okolních mrakodrapů. Odlesky světla ho bodaly do očí tak silně, až je musel zavřít. Stál, dokud se mu dech neuklidnil. Nechal slunce, aby ho zahřívalo, a vítr, aby si pohrával s jeho vlasy. Potom otevřel oči a vytáhl z náprsní kapsy přeložený a už celkem pomačkaný list papíru. Několikrát jej otočil v ruce, ale neotevřel. Když se ho chystal položit na obvodovou zídku, zvedl se takový vítr, že mu div papír nevyrvál z ruky. Rozhlédl se kolem a marně hledal něco, čím by vzkaz zatížil. Nakonec si zul botu a použil ji jako těžítka. Zadíval se na nohy. Rozpačitě zahýbal prsty v ponožce. Po chvilce váhání si zul i druhou botu a vyrovnal ji vedle té první. Pomalu vystoupil na zídku a zhluboka se nadechl. Prázdnost v obličeji vystřídalo odhodlání. Mírně se naklonil kupředu.

V ten moment prořízl ticho nesnesitelně skřípající zvuk. Max sebou trhl. A hned další a další skřípání nepříjemné tak, až rvalo uši. Už od dětství mu naskakovala husí kůže, když někdo zaryl hřebíkem do plechu, ostrým hrotem přejel po umělohmotné ploše nebo křídou zavrzel po tabuli. Uviděl sám sebe stát u lavice jako malého žáčka, když do třídy vstupuje učitelka s papíry a na černou plochu bíle píše zadání testu. Jak na konci slova křída ujela a vydala

ten drásající zvuk. Klepal se po celém těle, měl strach, že neobstojí, že nebude nejlepší. Ačkoli vždycky byl. Mohl si pak opakovaně vychutnávat, po čem tolik toužil, pochvaly od svého otce, to uznalé pokývání hlavou: „Tak se mi to líbí. Tak to má být.“

Skřípání neustávalo a on ucítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Vyklonil se přes římsu dolů a podíval se za zvukem. Kousek pod ohybem visela plošina a na ní pracoval myč oken. Gumová stěrka s hlasitým skřípotem drhla po skle. Max se zamračil, ale znovu se napřímil v odhodlání dokončit, co začal.

Vrzání přidalo na intenzitě. Otrásl se a nevydržel. „Hej! Nemohl byste toho chvíli nechat?“

Chlápek na plošině přestal pracovat a zvedl k němu překvapenou tvář. Měl světlé vlasy a pronikavě modré oči. Na chvíli se zarazil, pak rozhodil rukama a ukázal na ohromnou plochu oken. „Mám dneska ještě pět pater.“

Max se na něj neústupně díval. Myč pokrčil rameny, neochotně odložil stěrku a zapálil si cigaretu.

Jakmile se Max narovnal, aby se opět zhluboka nadechl, ozvala se zezdola hlasitá hudba. Trhl sebou a znovu se naklonil přes okraj. Uviděl myče, jak si vybaluje svačinu a u toho ladí rádio přikurtované k plošině. Jedna melodie střídala druhou, pak hlasitý šum a smích moderátorů, až si konečně chlápek

spokojeně pomlaskl, když se prostorem rozezněl různý hlas komentátora fotbalového utkání.

Max začínal být skutečně našťavaný. „Prosím vás,“ houkl k myči, který mu hned nadšeně odpověděl: „Je to 1 : 0! Německo–Španělsko. Málem jsem zapomněl!“

„Je opravdu takový problém, abych se tady mohl chvíli v klidu soustředit?“ zařval hlasitěji, než zamýšlel.

„To teda nevím, co je tady k soustředění,“ brblal si pro sebe myč, přesto ztlumil neochotně rádio a přitiskl k němu ucho, aby mu nic neuniklo. Podíval se směrem k Maxovi, který už ale zmizel za okrajem a byly z něj vidět jen špičky nohou v ponožkách. „Vy nemáte boty?“ zakřičel pobaveně myč oken.

Maxova hlava se objevila zpoza římsy. „Cože?“

„Že nemáte boty. To bude takový divný, ne?“ Chlápek zapnul ovládání plošiny a pomalu vyjel na střechu. S chlebem v ruce přeskočil zídku a důkladně si Maxe prohlížel. „Neměl byste v tomhle pěkném obleku skákat bez bot. To bude takový... nedůstojný.“

Max se překvapeně nadechl, že něco řekne, ale nakonec zas ústa dotčeně zavřel a jen nevěřícně kroutil hlavou.

Myč přistoupil blíž a znalecky okukoval boty ležící na papíře. Pak rukou umaštěnou od svačiny

jednu zvedl a zálibně si ji prohlížel, jako by zkoumal, jestli by mu padla: „I když zase je fakt, že většinou se během letu stejně vyzujou a ztratí.“

Když už to vypadalo, že si chce botu vyzkoušet, vyrval mu ji Max z ruky, posadil se na zídku a začal se našťavaně obouvat. V ten moment se zvedl vítr a odfoukl uvolněný papír. Oba muži se po něm rychle natáhli a prudce do sebe narazili. Max ztratil rovnováhu. Hloubka pod ním se rozevřela. Uvědomil si, že to je konec. A že ho najednou nechce. „Do prdele!“ zařval. V poslední chvíli, těsně před tím, než se propadl do nenávratna, ho myč zachytil.

Několik vteřin na sebe zkoprněle zírali, pak se Max ztěžka svezl na střechu a opřel se zády o zídku. Spojoval roztřesené ruce. Jeho odhodlání bylo pryč.

Snad poprvé za celou dobu se na něj myč podíval s lítostí. Sedl si vedle něj a nabídl mu svačinu. Max zakroutil hlavou, pohled upřený před sebe.

Myč pomalu přežvykoval, a když se po chvíli opět na Maxe zadíval, zpozorněl: „No jo! Vás já znám! Vy máte kancelář ve dvačtyřicátém.“

Max věděl, že ty jeho oči už někdy viděl. Od první chvíle měl vtíravý pocit, že toho člověka zná. Nechtěl se tím ale zabývat, mlčel.

„Myl jsem vám okna snad milionkrát,“ pokračoval nadšeně myč, ale když se ani tak odpovědi

nedočkal, polkl poslední sousto, složil ubrousek a měl se k odchodu. „Musím to dodělat.“ Nastoupil na plošinu a začal se zapínat do úvazu. „Je to výška. Takhle to rovnou zabalit...“ podíval se do hloubky pod sebou. Pak otráveně houkl: „Co takhle začít dělat něco pořádnýho?“

Konečně se na něj Max podíval. V hlase lehké dotčení: „Prosím?“

„Něco, co jste opravdu chtěl.“

„Kdy jako?“

„Než vás to semlelo,“ zamrmlal myč, mávl nad ním rukou a zapnul ovládání plošiny. Jeho hlava pomalu mizela za okrajem střechy. „Je to furt stejný. Na všechno zapomenou...“ nepřestával si mručet sám pro sebe, ale Max už další slova neslyšel, protože je odvál vítr. Seděl bez hnutí a zíral před sebe. Slunce mu prudce zasvítilo do tváře, když se po chvilce opět rozskřípal známý zvuk.

2. kapitola

Jel domů. Ruce na volantu už se nechvěly. Stočil okýnka, vzduch volně proudil autem a on měl pocit, jako by všechny barvy viděl jasněji, jako by někdo nadzvedl šedou oponu. Usmíval se.

Zaparkoval před domem a rozhodl se, že si volnou neděli užije. U Číňanů si nechal nabalit krabičky s jídlem, o kus dál v cukrárně mu oplácaná prodávčka se spoustou plachých úsměvů vybrala na jeho přání několik kusů od všech čokoládových pralinek a barevných bonbonů. Koupil lahev dobrého vína. S výrazem hrdiny pak vyběhl schody ke dveřím svého bytu a byl překvapený, jak moc si to užívá.

Když otevřel dveře a vstoupil dovnitř, zarazil se. Nábytek byl odtažený od zdí, přikrytý igelitem. Rozhlédl se a nadšený výraz se pomalinku vytrácel. Nákup odložil u vchodu, u stolku s pořadačem, a opatrně šel dál.

Na podlaze v obývacím pokoji uviděl vedle stočeného koberce několik plechovek s barvou a u jedné zdi stály malířské štafle. Stěna byla z půlky vymalovaná depresivním šedozeleným odstínem. Přesl k ní a zblízka si ji prohlížel. Dotkl se prstem barvy, byla lepkavá, ale na kůži se neobtiskla. Prohlížel si kuchyňskou linku. I ona zmizela pod igelitem, stejně jako pohovka, křesla, stůl i židle. Připadalo mu, jako by stál uprostřed cizího bytu.

Nakoukl do koupelny, kde byla přes okraj vany přehozená barvou zacákaná malířská halena. Zamračil se.

V nepříjemné předtuše nakonec došel ke dveřím ložnice. Byly pootevřené. Zvuky, které k němu zevnitř stále hlasitěji doléhaly, jednoznačně vypovídaly o tom, co se uvnitř odehrává. Přes tvář mu přeletěl záblesk bolavé lítosti, vzápětí vystřídáný vztekem. Pootevřel dveře o trochu víc, a tak dohlédl až na spodní část postele. Pohybující se přikrývky, propletenec nohou. Bez hnutí výjev sledoval. Pak vyndal z kapsy mobilní telefon a ruku s ním prostrčil do místnosti. S absolutně ledovým výrazem si uvnitř probíhající soulož natočil. Po chvíli se znechuceně otočil a odešel pryč.

U stolku před hlavními dveřmi odhrnul z pořadače igelit a mechanicky se probíral vzkazy, jako by

mezi nimi mohl najít nějaký vhodný pro tuto situaci. Nenašel. Vzal nakoupené jídlo a neslyšně za sebou zaklapl dveře.

Sedl si do auta zaparkovaného v ulici před domem. S mobilem v ruce na moment zaváhal, zda si má pustit natočené video, nakonec ale hodil telefon na zadní sedadlo a otevřel si krabici s jídlem. Bez chuti se do něj pustil.

Zrada byla pojem, který mu za léta povrchních vztahů nebyl neznámý. Ale i tak to bolelo, přestože věděl, že tu dívku nemiluje. Zaplňovala jen prázdný prostor jeho bytu v přesně vytyčených mezích, jež určoval on. Teď překročila hranice. A hned několikrát. Nesnášel, když s ním někdo manipuloval, když ztrácel kontrolu.

Odložil krabici s jídlem a otevřel si jinou. Do té už se pustil s větší vervou. Pak otevřel další a pohroužený v myšlenkách do sebe házel jedno sousto za druhým, jako by zaplňoval černé krátery někde hluboko uvnitř. Nakonec zhltnal hromadu čokolády a zapil ji vínem rovnou z lahve.

Ze spánku ho vytrhlo hihňání a klepání na okýnko auta. Když otevřel oči, uviděl pitvořící se obličejíčky dvou chlapců, namačkaných na skle. Dělali na něj šílené grimasy, nosy rozplácnuté na okně, celí šťastní, že se jim spáče podařilo konečně probudit a také malinko vyděsit. Po chvilce k nim přiběhl udýchaný otec a každému vlepil pohlavek. K Maxovi vyslal omluvný pohled, který se rychle smísil se soucitem, jakmile v autě uviděl poházené krabice s jídlem a rozpitou lahev vína. Spěšně chytil kluky za ruce a táhl je pryč.

Max se díval za vzpouzejícími se chlapci a uvědomoval si, jak je mu jejich svět vzdálený a že děti nemá rád. Byly to pro něj bytosti přetékající neustále se měnícími emocemi.

Mrkl na hodinky, aby zjistil, že spal jen krátce, posbíral nepořádek a vyhodil krabice i s téměř plnou lahví vína do popelnice naproti přes ulici. Zadíval se k oknům svého bytu. Žaluzie ukrývaly před jeho zrakem vše, co se dělo uvnitř. Dům, ve kterém bydlel, byl moderní novostavba o třech patrech, v každém z nich byl jen jeden byt. Ten jeho se nacházel nejvyšší a měl nádhernou rozlehlou terasu. Kdyby chtěl, mohl by tam vytvořit ráj plný zeleně. Max na ni ale nikdy nevycházel.